

Ελευθερία σήμερα κι'ίσως κι' αδελφότης
κι' Άλλα μεγάλα σύμβολα της εποχής της πρώτης,
όταν εσύ τὰ κελαϊδής
γίνονται λέξεις κηδεύς,
και λόγια σιχασιές
και μουντζας και βρισιάς.

Έξαψες ορό ξυλιώνων πατριωτών Έλλήνων.

- Π. — Μά δεν μου λές, βρε Φαουλζ,
σε ποιά κυρά μιλάς;
Φ. — Μήν είσαι μπουνταλές.

Ευρώπη τούτη λέγεται, κι' αν της μιλώ χυδαία
είν' ένα φάσμα' απρόσωπον κι' άφρημέν' ιδέα.

- Π. — Έσουφρωσαν τὰ φρύδια σου,
δεν είσαι' στοά καλά σου,
και πάψε τὰ βρισίδια σου
μήν εύρης τόν μετλά σου.

Γιὰ τούτη την τρανή κυρά
τροπάρι μη διαβάξής,
με την Ευρώπη, μασκαρά,
δεν πρέπει να τὰ δάξής.

- Φ. — Έγώ δεν βρίζω πρόσωπο, μήν τρέμεις, φαμφαρόνο,
ιδέα βρίζω μόνο.

- Π. — Ξέρ' ή κυρά πως ενεργεί
και τὰ χαρτιά της άστα,
και δάσε τόπο' στην όρμη
και τὸ θυμό σου βάστα.

- Φ. — Χωρίς καθύλου να ντραπὼ
σήμερα πιά θά τής τὰ πῶ

και με τὸ παραπάνω
ὡς πού να ξεθυμάνω.

- Π. — Όρσε μέσα σε πορφύρας,
πού κυλιόνται χαμηλά...
Πάλι ελιέω πως τὸ πήρες
τὸ χερουδικὸ ψηλά.

- Φ. — Δώσετέ μου τὸργανέτο
να τής πῶ κι' αὐτὸ και τάλλο,
τέκτι μου κι' ἐγὼ θά βγάλω.

Άσπεί με, Περιλιέτο,
να τήν βρίσω τήν μαγκούφα,
τήν Μαρκούφα, τήν ταρτούφα.

- Π. — Βρίξε την σαν δεν βαρξείσαι,
προπετώς εμπρός της στάσου,
κι' άρχιες με τὰ σωστά σου
να τήν διπλοκαταρξείσαι.

Μά κι' ἐγὼ μαζί σου τώρα
με φωνή σαν τὸν Καρούζο
τραγουδῶ τήν Μαντακιόφα
και πατόκοφα τήν λουζῶ.

- Φ. — Βρίσε την και σύ, χαξέ,
θύμωσαι και σύ μαζί της,
κι' έλα πάρτην στο μεξέ
για τὸ ζήτημα της Κρήτης.

- Π. — Όρσε, κυρά μας λατρευτή,
προστάτις μας μεγάλη,
πού να σου πῆ παπάς' στ' αὐτή
και Πάπας' στο κεφάλι.

Δέξου μεγαλυνάρια κι' έμω του φιλομούσου...
δρσε'σ'τά μεγαλεία σου και' στους πολιτισμούς σου.
Όρσε και, σέ μπακαλίδες πολιτικούς κι' εμπόρους,
πού κάθε μία λέξι των δεν είναι παρά ψέμμα.
να και' στους δημοκράτες σου, να και' στους σκηπτορφόρους,
πού για τὰ μάτια μοναχά φοροῦν ἀκόμη Στέμια.

Ἡ λόγχαϊς ἢ χαλυθδυναίς σέ πόνους ἀκονίζονται
λαῶν, πού βρακαίνονται,
κι' ἐκείνα τὰ κνήμινα σου, πού φέρνουν τρῶμαραις,
ἀντιλαλοῦν βροντόφωνα τῶ κόσμου τῆς κατάραις.

Ἐσύ, Σαμάχτρο τῶν ἀρμάτων,
ξεμαυλιστρα τῶν πνευμάτων,
ξεμαυλιστρα τῶν ψυχῶν,
τρώγε τῆς μικραίς μαρτίδας,
κι' ἀπό κρεατα φτωγῶν
κόδε δυναταίς λουρίδες.

Ἄστραφς, κυρά, και' πάλι, και' μονάχι σου θαυμάσου,
ἀς γενοῦν μέ μπύμπαις στάχι καθενός μικροῦ τὰ δικήα,
και' χαλυθδῶνες τὰ φύλλα τῆς ποιητικῆς καρδίης σου,
πού μεγάλων συμπερονῶτων τὰ κατάραιαν σκουλήκις.

Ἐμπροστά σου γόνυ κλίνω,
κι' ἐξμῶν και' μεγαλύνω
τὴν βροντή, τὴν ἀστραπή σου.

Ἦ κυρία φερτυτοῦ,
δέξου κι' ἀπό μένα φροῦ,
κι' ζίντε τώρα ξεκομπίσου.

Μέσα 'σ' ἄλλα ξεφαικὰ και' τὰ κυριαρχικά.

Φ. — Ὅρσε, παλ' ημοπακάλικο κι' Ἑβραϊκό παζάρι,
όπου καθενας ἔρχεται νὰ δῶσι και' νὰ πάρη,
δρσε, παλ' ημοπακάλικο με καθεμιά προμμάτεκι,
πού κόσμους χάσκει γύρω σου μέ λιμνησμένα μάτια.

Πούλησε κάθε φόρεμα, πού δεν ξαναφορεῖται...
κι' ὁ Φασουλῆς ἀλλοιωτικός και' Φάουστ θὰ γενῆ,
όπου μέ τόση σιχασιά και' φρίκη καταραῖεται
και' τὸν χυμό του σφαυλιού και' τὴν ὑπομονή.

Ἐσύ, κυρά, πού σ' ἐκτιμῶ,
για' τῆς Εἰρήνης τὸν καμῶ
καρπού δεν ἄφρασε χυμό.

Ἦ σὺ, κυρία φερτυτοῦ,
μπακαλίσα, προμμάτετου,
και' τώρα σ' τὸν περίπατο σέ βλέπω μέ διόακι,
και' κάποιος οἰστρος σέ κεντῆ και' τώρα για' φεσάκι.

Πάλι σ' τὸ νησι τῆς Κρήτης
κυριαρχικά κηρύττεις,
πάλι βλέπω 'σ'τά βουνά τῆς τῶν Ἰδαίων τοῦς δακτύλους
δακτύλ' ἀνοιχτά νὰ δείχνουν 'σ' τοῦς πρσάταίς και' τοῦς φίλους.

Πάλι, προσφίλεις πρσάταίς,
σὲς ἀκούω νὰ βροντᾶτε.
Πάλι βρόντοι σάν και' τότε
'σ'τά βουνά τῆς, 'σ'τά λαχάδια,
πάλι πεινασμένοι τρώτε
τὰ παχιὰ τῆς τὰ κουράδια.

Ἄπό δόξης οὐρανοῦς
ἀκού πάλι κερανοῦς
και' κατακλυσιμὸν ραγδαῶν.

Ἄς τὸν Δία τὸν Ἰδαίου...
εἰς τῆς Ἰδῆς τὸν αἰθέρα
πρωτοβρόντησε μιὰ μέρα

Πάλι τῆς Κρήτις τὸ νησι
τὸ τρώει θλίψις περισσῆ,
και' κάθε δένδρο γόνυο προτοῦ καρποφορήσι
θαρρεῖ ἰτὴ πῶς γίνεται και' τάρου κυκράισι.

Γεῖά σου σὺ, κυρά πρσάταίς,
ξανασκυβετε μπρσστά τῆς.
Ἐλα, Λάμα του χυσοῦ,
τὸ τομάρι μας νὰ φῆς,
ἔλα τὰς ἀνασκαραῖς
νὰ θαυμάσῃς τῆς Κνωσοῦ.

Στείλε μερικὸς Ἐλγίνους,
ὅπως τοῦς παλῶους ἔκείνους
για' ν' ἀρπάξουν θησαυροῦς,
ξαναγράμισε σταυροῦς,
ξαναγράμισε φολιάς,
μάρανε πορτοκαλιάς,
για' νὰ λέμε: ποῦρι ποῦρι,
ἔχεις κούτελο και' μούρη.

Π. — Κι' ἐγὼ πάλι, παπαγάλο,
βράκα Κρητικὰ θὰ βάλω,
δυνατὸ μπουρὶ μέ πᾶνει.

Και βρακαῖς θὰ προγορήσω,
και' βρακαῖς θὰ ξαναδρίσω
τὴν πρσάταίδα τὴν πάνυ.

Πάλι φρίνεσαι πῶς εἶσαι μέ τὰ ρεγγαριὰτικά σου,
πάλι νόταις, νευρικά,
πάλι τρῶς τὰ λυσσακά σου
μέ τὰ κυριαρχικά.

Πάλι μέ καινοῦραις νόταις
λησημονεῖς, κυρά, τῆς πρώταις,
κι' ἄλλα λές κι' ἄλλα μὲς κᾶνεις,
και' μὲς ρέβεις και' μὲς σκᾶνεις.

Πάλι προσφίλοις φεσά
σοῦ μωρίζε τὸ πιάφι,
κάποιο θὰ ξαναδὲς λᾶφι
μέ δὴ κῆοκα χυσοῦ.

Φ. — Ὅρσε, κοράκι νησιτικὸ, πολιτισμῶν ἀγρίμῃ,
πού ζερεῖς τὰ φρασιδία τὰ διπλωματικά,
κι' ὅταν κάποιο μωρισθῆς τριγύρω σου φορῆμι
βγάλῃς τὰ μακαρίτικα τὰ κυριαρχικά.

Π. — Πολὺ καλά, βρε Φασουλῆ, τῆς τάπαμε και' πάλι,
και' τώρα νὰ καταπρακαῖαις σ' τὸ κλοῦβιο σου κεράλι.

Και κηκόσσαις ποικιλιάς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Θεᾶτρον Δημοτικόν... τί χρυσαῖς δουλεῖαις πού κάνει!..
θρίαμβος ἀθηνίδης και' μ' ἐκείνη τὴν Ἰκλαβάνη,
και' καμμία και' κανέναν δεν λυπάται τὸν παρὰ του,
κι' ὄλοι κι' ὄλαις λέγε μπράβο του κυρίου Κονταράτου.